

KNJIŽEVNA FANTASTIKA

KONTRAST *art/anima*
BEOGRAD / JUN / 2018.

SADRŽAJ

REČ UREDNIKA – 4

PROZA

KOMZAJ / DŽORDŽ SONDEERS – 9

SLIKE MAČAKA, MOLIĆU! / NAOMI KRICER – 29

ZOROASTRIJANAC U BEOGRADU / MILETA PRODANOVIĆ – 37

ESEJI

TUĐINSKA TEHNOLOGIJA U SF KNJIŽEVNOSTI: INTERPRETACIJA IZMEĐU SCILE I HARIBDE / MILAN M. ĆIRKOVIĆ – 51

SVET BOGOVA I ČUDoviŠTA: TRANSHUMANISTIČKI UTOPIZAM / MILICA ŽIVKOVIĆ – 65

O DUHOVIMA I KRVI / VLADISLAVA GORDIĆ PETKOVIĆ – 74

HOROR U ZEMLJI PROSVEĆENIH / BORIS LAZIĆ – 80

PORTRET

BRAJAN EVENSON - KOLAPS STVARNOSTI / NIKOLA PETROVIĆ – 109

TEMAT

VODIČ IZ OMELASA: ANTROPOLOGIJA U GLAZURI OD ČUDA / LJILJANA GAVRILOVIĆ – 127

ZAPIS O URSULI K. LE GUIN I NJEZINOJ DEKLARACIJI O NEZAVISNOSTI UMJETNOSTI OD KAPITALIZMA / DARKO SUVIN – 145

GOVOR URSULE LEGVIN NA 65. DODELI NACIONALNIH KNJIŽEVNIH NAGRADA, NUJORK, 2014. GODINE – 149

INTERVJU: PIŠUĆI O BEZIMENIM STVARIMA – 151

INTERVJU

OTO OLTVANJI: FANTASTIKA KAO NAČIN BORBE PROTIV ŠIZOFRENE I NEPREDVIDIVE STVARNOSTI – 159

ADRIJAN SARAJLIJA: POKAZNA VEŽBA IZ TRANSHUMANIZMA – 164

EKRANIZACIJE

EDERLEZI RISING: UZDIZANJE SRPSKOG NAUČNOFANTASTIČNOG FILMA / ĐORĐE BAJIĆ – 175

PRIKAZI

ČAS ŽANROVSKE ISTORIJE: *SOKOLAR* - SABRANE PRIČE 1979 – 2009 VLADIMIRA LAZOVIĆA / ILIJA BAKIĆ

SUSRET SA VELIKIM MAJSTOROM ŽANRA - *MRAČNI KARNEVAL* REJA BREDBERIJA / ILIJA BAKIĆ

KAKO JE NIL STIVENSON POJEO SEBE - *THE RISE AND FALL OF D.O.D.O.* / TIJANA TROPIN – 188

ONOSTRANE ISTINE SKRIVENE U DIVLJINI - *DREVNA SVETLA* ALDŽERNONA BLEKVUDA / FILIP ROGOVIĆ – 190

UPOZORENJE O SADRŽAJU NILA GEJMENA / MILOŠ CVETKOVIĆ – 194

REČ UREDNIKA

Dragoljub Igrošanac & Mladen Jakovljević

Tokom prethodnih godinu dana, u periodu između četvrtog i petog broja *Književne fantastike*, svet fantastične književnosti obeležilo je nekoliko značajnih događaja. Preminula su dva velika naučnofantastične književnosti Ursula K. Legvin i Brajan Oldis; dva velika svetska priznanja za književnost Nobelova nagrada i Man Buker (*Man Booker*) pripala su dvojici značajnih savremenih pisaca fantastike Kazuu Išiguru i Džordžu Sondersu, dok je na domaćem tlu godinu obeležila kontroverzna izmena lektire za osnovnoškolce.

Uklanjanje iz školske lektire Žila Verna – i to, slučaj je hteo, na 190. godišnjicu rođenja ovog francuskog velikana – svakako je bacilo senku na odluku da se prvi deo trilogije *Gospodar prstenova* Džona R. R. Tolkina uvrsti u redovnu školsku lektiru. Vern, jedan od najčitanijih svetskih pisaca XIX i XX veka, svojim je delima promovisao nauku, kojoj je i sam bio veoma privržen i direktno je uticao na generacije mladih čitalaca koji su, uživajući u njegovim delima, poželeli da daju sopstveni doprinos nauci i svetu. Tolkin je pak svojim fantastičnim svetovima inspirisao nebrojene čitaocce i druge autore, pokazavši im da mašta ne mora imati granice i da svako ima potencijal da stvori potpuno novi svet. Ipak, u književnosti je o kompenzacijama teško govoriti, naročito kada su u pitanju velikani čija su dela iskoračila daleko izvan granica sopstvenog vremena.

Iz stvarnosti u svet legendi prekoračila su dva briljantna glasa svetske književne scene, koja su na znalački način koristila maštu da ukažu na vrline i, mnogo češće, mane, nedostatke i probleme koje, kao pojedinci ili društva nesrećno izdeljena na ovoj planeti, svesno banalizujemo i minimalizujemo, dok neumoljivo koračamo stazama koje život vode u egzistencijalna bespuća. Brajan Oldis i Ursula K. Legvin bili su predstavnici takozvanog „novog talasa“ koji je početkom druge polovine XX veka ambicioznijim i zrelijim stvaralačkim pristupom istrгнуo fantastiku i naučnu fantastiku iz okvira petparačke književnosti i paraliterature. Dvoje pisaca, čija dela se odavno smatraju klasicima žanra, zavredili su poštovanje i pažnju široke čitalačke javnosti i uticali na brojne savremene majstore pisane reči.

Izuzetno poznat i čitan engleski pisac japanskog porekla Kazuo Išiguro, koji u svojim delima neumorno eksperimentiše sa različitim žanrovima, dobio je Nobelovu nagradu za književnost. Veličina nagrade i imena ovog pisca u našoj zemlji gotovo su zasenile vest da je jedan od najboljih savremenih američkih pisaca kratke priče, Džordž Sonders, inače detaljno predstavljen u prethodnom broju naše publikacije, dobio prestižnu nagradu Man Buker za roman prvenac *Linkoln u bardou* (*Lincoln in the Bardo*). Ovog izuzetnog pisca, gotovo potpuno nepoznatog domaćim čitaocima, sada predstavljamo jednom od njegovih najboljih priča, nagrađivanom *KomZaj*. Uz nju, prozni segment dopunjuju još dva novija ostvarenja: naučnofantastična priča *Slike mačaka, moliću!* Naomi Kricer, koja je 2016. godine ovenčana prestižnim nagradama Hugo i Lokus, i bila uvrštena u najuži izbor za Nebulu, kao i pripovetka našeg uglednog pisca i slikara Milete Prodanovića *Zoroastrijanac u Beogradu*.

Blok posvećen esejistici otvara prilog istaknutog srpskog astrofizičara, kosmologa i popularizatora nauke Milana M. Čirkovića, koji u tekstu o korišćenju motiva naprednih tehnologija i njihovih artefakata u SF književnosti pokazuje da je uloga tehnoloških elemenata u naučnofantastičnom diskursu daleko veća nego što se to obično u kritičkoj literaturi prihvata. Milica Živković u eseju „Svet bogova i čudovišta: transhumanistički utopizam“ govori o upotrebi i zloupotrebi nauke, čiji je razvoj uslovljen ekonomijom i politikom, a inovacije često korišćene protiv čoveka i njegovog prirodnog okruženja. Vladislava Gordić Petković piše o simbolici duhova i krvi koje povezuje „zločin i strah, krivica i tuga, zavet i doslednost“, kako u Šekspirovim dramama, tako i u romanu *Črna mati zemla* Kristijana Novaka i dramama Ljubomira Simovića. Segment posvećen esejistici zaokružuje Boris Lazić detaljnim pregledom razvoja žanra fantastike u frankofonoj književnosti XX i XXI veka.

„Portret pisca“, rubrika u kojoj se bavimo našim čitaocima još uvek nepoznatim vrhunskim, savremenim autorima, ovog puta posvećena je Brajanu Evensonu, nekadašnjem mormonskom svešteniku, koji se nakon prve objavljene zbirke priča suočio sa pretnjom ekskomunikacije ukoliko nastavi da piše. Tekst potpisuje Nikola Petrović.

Peti broj *Književne fantastike* ujedno je i simbolična posveta jednom od pomenutih utihnutih glasova, velikoj književnici Ursuli K. Legvin, koja je dala nemerljiv doprinos fantastičnoj književnosti prozom koja na jedinstven i neponovljiv način progovara o problemima savremenog društva i velikim temama: socijalnim, političkim, antikolonijalnim, ekološkim, rodnim i drugim. Često je književnu fantastiku opisivala kao alat za društvene promene, odnosno način da se predstavi svet kakav bi mogao da bude, a ne kakav jeste. Njene kritike, kako u književnosti tako i van nje, neretko su bile usredsređene na socijalnu nejednakost, neodrživost kapitalizma i njegove štetne efekte po životnu sredinu. Prilikom preuzimanja nagrade za izuzetan doprinos američkoj književnosti 2014. godine, održala je upečatljiv govor u kome je kritikovala kapitalistički sistem i odnos izdavačke industrije prema knjizi. Darko Suvin, jedan od najznačajnijih svetskih izučavalaca naučne fantastike i utopije, ujedno i lični dugogodišnji prijatelj Ursule

Legvin, komentariše njene reči izrečene tokom 65. dodele Nacionalnih književnih nagrada u Njujorku. Njena dela značajno su uticala na usvajanje antropoloških teza u najširoj populaciji, a o tome koliki je antropologija imala uticaj na život i stvaralaštvo Ursule K. Legvin piše Ljiljana Gavrilović u tekstu „Vodič iz Omelasa: antropologija u glazuri od čuda“. Posvetu ovoj velikoj književnici zatvara jedan od poslednjih intervjua koje je dala redakciji sajta „Los Angeles Rivju of buks“ (*LA Review of Books*) novembra 2017. godine.

Taj intervju ujedno je uvod u rubriku rezervisanu za razgovore sa domaćim piscima fantastike. Dvojica poznatih beogradskih autora Oto Oltvanji i Adrijan Sarajlija u proteklih godinu dana objavili su zapažene zbirke kratkih proznih ostvarenja, *Priče misterije i magije* i *Goli glasovi*. Te knjige bile su povod za razgovore koje su sa autorima vodili Dragoljub Igrošanac i Zoran Stefanović.

O spregama fantastične proze i filmske umetnosti piše prozaista, filmski kritičar i koautor *Kratkog vodiča kroz srpski film 2000/2017* Đorđe Bajić, koji daje osvrt na nagrađivani naučnofantastični film *Ederlezi Rising*, čija radnja je bazirana na prozi Zorana Neškovića.

U završnom segmentu Ilija Bakić, Tijana Tropin, Miloš Cvetković i Filip Rogović predstavljaju nekoliko aktuelnih izdanja na srpskom i engleskom jeziku: *Sokolar* Vladimira Lazovića, *Mračni karneval* Reja Bredberija, *Uspón i pad DODO-a* Nila Stivensona i Nikola Galanda, *Upozorenje o sadržaju* Nila Gejmena i *Drevna svetla* Aldžernona Blekvuda.

FILIP K. DIK JE JE OBJAVIO NA DESETINE ROMANA GOTOVO PODJEDNAKE VREDNOSTI I KROZ VEĆINU PROVUKAO OSNOVNU NIT SVOG PRIPOVEDANJA: SUOČENJE SA IZMENJENIM REALNOSTIMA. AMBIJENTI SU RAZNOVRNI, OD KLASIČNE SPEJS-OPERE, PREKO EGZOTIČNOG TEHNOLOŠKOG HARDVERA I SVETOVA BLISKE BUDUĆNOSTI DO ČISTO PARAPSIHOLOŠKIH POSTAVKI, ALI UVEK JE TEŽIŠTE NA LJUDIMA, ČESTO NA NEKOLICINI GLAVNIH JUNAKA ČIJE SE SUDBINE PREPLIĆU NA NEOČEKIVANE NAČINE. „TRI STIGMATE PALMERA ELDRIČA“ JE NAJPOTPUNIJI, NAJVEĆI I NAJHUMANIJI PRIKAZ NJEGOVE GIGANTSKE CENTRALNE TEME: IZMENJENIH STVARNOSTI. DOBAVLJAČI JEDNE HALUCINOGENE DROGE KOJA MARSOVSKIM KOLONISTIMA ŽIVOT ČINI PODNOŠLJIVIM MORAJU DA SE SUOČE SA ZLOKOBNOM I NEMILOSRDNOM KONKURENCIJOM, PALMEROM ELDRIČOM, POVRATNIKOM SA MEĐUZVEZDANOG PUTOVANJA, KOJI IMA MOĆ DA ILUZIJOM POTPUNO POTISNE STVARNOST.

GODINA IZDANJA: 2017.
POVEZ: BROŠIRANI (MEK) | BR. STRANA: 238
PISMO: LATINICA | FORMAT: 20 CM
ISBN: 978-86-89203-41-7
CENA: 799.00 RSD

JEDNO OD NAJPOZNATIJIH SF DELA U ISTORIJI KNJIŽEVNOSTI GOVORI O KLJUČNOM EGZISTENCIJALNOM PITANJU ŠTA JE TO LJUDSKOST I DA LI JE POTREBNO NEŠTO VIŠE OD MESA I KOSTIJU DA SE BUDE ČOVEKOM. FILIP K. DIK JE OVAJ ROMAN OBJAVIO 1968, NAPISAO GA NEVEROVATNOM BRZINOM I NJIME POTVRDIO SVOJ STATUS JEDNOG OD NAJVEĆIH AUTORA NAUČNE FANTASTIKE. RADNJA ROMANA JE SMEŠTENA U POST-APOKALIPTIČNI SAN FRANCISCO. NAKON VELIKE NUKLEARNE KATASTROFE, VELIKI DEO ŽIVOTINJSKIH I BILJNIH VRSTA JE NESTAO ZBOG RADIJACIJE. NJIH ZAMENJUJU ANDROIDI, SOFISTICIRANI OBLICI VEŠTAČKOG ŽIVOTA. POSAO GLAVNOG JUNAKA ROMANA RIKA DEKARTA JE DA LOVI I UBIJA ODMETNUTE HUMANOIDNE ANDROIDE. ALI U TOM LOVU NEMINOVNO MORA DOĆI I DO (SAMO) PREISPITIVANJA ŠTA ZAPRAVO ZNAČI BITI LJUDSKO BIĆE. OVAJ ROMANJE IMAO SVOJU FILMSKU ADAPTACIJU - 1982. GODINE RIDLI SKOT JE REŽIRAO „BLADE RUNNER“-A PO MOTIVIMA OVE KNJIGE, KOJI SE PRIDRUŽIO PANTEONU KULTNIH OSTVARENJA SF ŽANRA.

GODINA IZDANJA: 2017.
POVEZ: BROŠIRANI (MEK) | BR. STRANA: 226
PISMO: LATINICA | FORMAT: 20 CM
ISBN: 978-86-89203-45-5
CENA: 799.00 RSD

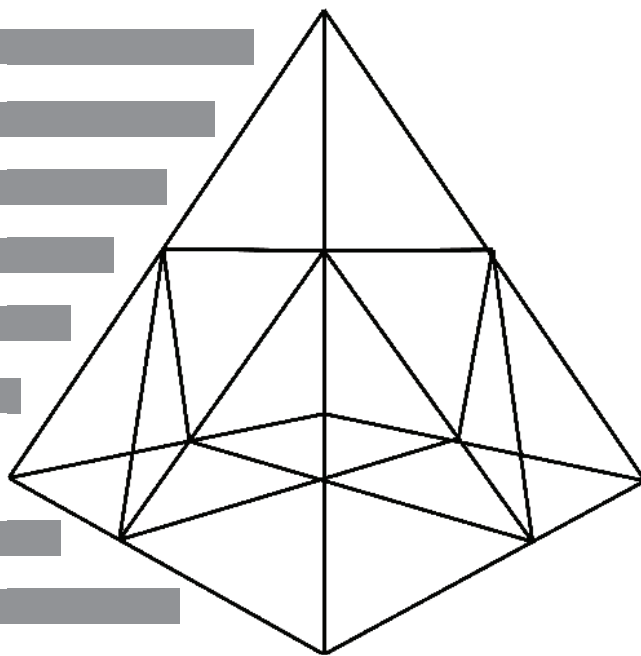

ZA OVAJ ROMAN FILIP K. DIK DOBIO JE NAGRADU “HUGO”, NAJVIŠE PRIZNANJE ZA KNJIŽEVNO OSTVARENJE IZ PODRUČJA NAUČNE FANTASTIKE. TAKO JE UPRAVO OVIM DELOM SKRENIO NA SEBE PAŽNJU KNJIŽEVNE KRITIKE, KOJA GA VEĆ GODINAMA SVRSTAVA MEĐU NAJISTAKNUTIJE SAVREMENE MAJSTORE OVOG ŽANRA. RADNJA ROMANA SMEŠTENA JE U AMBIJENT JEDNE AMERIKE, ZAMIŠLJENE U SITUACIJI U KOJOJ SU JAPAN I NEMAČKA IZAŠLI IZ DRUGOG SVETSKOG RATA KAO POBEDNICI. STRAŠNA VIZIJA OVAKVOG “PARALELNOG VREMENA” – KOJU AUTOR INAČE OBJAŠNJAVA KAO ILUZIJU ILI RUŽAN SAN – OSNOVA JE IZ KOJE IZRASTA AKCIJA PROTAGONISTA ROMANA: LJUDI UHVAĆENIH U REALISTIČKI DOČARANU KONSTRUKCIJU JEDNOG NEOSTVARENOG PAKLA.

GODINA IZDANJA: 2017.
POVEZ: BROŠIRANI (MEK) | BR. STRANA: 246
PISMO: LATINICA | FORMAT: 20 CM
ISBN: 978-86-89203-33-2
CENA: 799.00 RSD

PROZA

KOMZAJ

Džordž Sonders

Prevod: Nikola Matic

U utorak ujutru, nazove me Džilijan iz Katastrofa. Naime, vazduhoplovac po imenu Lulerton je otrovao pun kurac dabrova. Ja kažem da mi ne ubijamo dabrove, mi ih sakupljamo, jer u suprotnom progrizu kroz naše Aparate za Kontrolu Zagađenja (A.K.Z.) i zagađena voda teče iz naše Oblasti Zadržanja u Ajzenhauer Spomen-močvaru i ubija dabrove.

„To ima smisla“, kaže Džilijan i spusti slušalicu.

Mediji se ludo zabavljaju. „VAZDUHOPLOVSTVO UBIJA DABROVE DA BI SPASILO DABROVE“ glasi jedan od naslova. „UBIJENI DABROVI GOVORE O SVIREPOSTI VAZDUHOPLOVSTVA“ glasi drugi.

„Možda ćemo hteti KODIJ za ovo“, kaže gospodin Rimni.

Ja proverim arhivu. Postoji KODIJ vezana za kornjače u bazi u Oklahomi, iz otprilike 1984. godine. Postoji KODIJ o divljim konjima iz Severne Dakote. Takođe je korisna i KODIJ vezana za nenamerno uništenje uzgajališta golubica.

Iz njih izvedem pristup. *Priznajem* da smo sakupljali dabrove. *Slažem se* da su dabrovi nedužni i kreativni. *Objašnjavam* da je skaupljanje nažalost deo stalnih pokušaja sprečavanja da Slučajevi Zagađenja pogađaju Otovatami. Na kraju, *dajem obećanje* da ćemo naći način da sačuvamo naše A.K.Z. bez daljeg ugrožavanja dabrova. Mi, kažem, razmatramo prebacivanje celokupne dabrovske populacije u inovativno Dabrovsko Stanište, koje će biti instalirano uzvodno od Oblasti Zadržavanja.

Sve to ubacim u *PowerPoint*. Rimni se vrati sa pauze i pročita.

„Inovativno Dabrovsko Stanište?“ kaže.

„Kažem samo da to razmatramo“, kažem ja.

„Triput ura za kralja KODIJ“, kaže on.

Nazovem Eda iz novina; Džejsona, Heder i Randala iz, redom, NjuzTen-a, EkšnSeven-a i NjuzTimTu; onda Lerija iz Objekata. Kažem mu da rezerviše Faragat Auditorijum za sredu uveče, i, samo tako, sada imam potpuno isplaniranu KODIJ i mogu radosno da se vratim kući, kod moje žene i naše ludo-energične, ljubljene dece.

Samo se šalim.

E kad bi bilo.

Prođem između Mame i Tate u kuhinju i napravim one zamrznute mini-šnicle koje se zovu MalaKrava. Možete da ih stavite u mikrotalasnu, ili da im izvučete TermoTab. Kada izvučete TermoTab, desi se nekakava hemijska reakcija i MaleKrave se podgreju. Ja ih stavim u mikrotalasnu. Nažalost, TermoTab eksplodira i kada izvadim MaleKrave, prekrivene su zelenom i končastom tečnošću. Tako da onda napravim ramen-rezance.

„Ne mrziš Letonce, jel tako?“ kaže mi Tata.

„Nisu to učinili svi Letonci“, kaže Mama.

Ubacim kasetu 9, „Propust/Delimični Propust“. U slučaju tugoizazivajućeg događaja, kaže čovek, započnite vaš Zadati Misaotok Zamene. Vaš Z.M.Z. može biti čovek koji padne sa litice, ali ga uhvati grupa dobrih prijatelja. Može biti tanjir supe koja se puši, ako volite supu. Može biti i nešto odvrćajuće/mehaničko kao hod pored poređanih konzervi i obaranje svake šutevima.

„I nemoj čak ni da mrziš i ona dva“, kaže Mama. „Oni su samo deca bili.“

„Nisu oni to uradili jer su bili Letonci“, kaže Tata. „Uradili su to, jer su bili u siromaštvu i besu.“

„Nek ide život“, kaže Mama. „Sve je na kraju dobro ispalo.“

Moj Z.M.Z. je kuckanje tankog kamenog zida čekićem. Kada zid napukne, ispod njega je još jedan. Kada taj zid napukne, ispod njega je još jedan.

„Jesi gladan?“ Mama kaže Tati.

„Više nikad nisam gladan“, kaže on.

„Ni ja“, kaže ona. „Plus nikad ne piškim.“

„Nešto nije kako treba, ali ne znam šta“, kaže Tata.

Kada taj zid napukne, ispod njega je još jedan.

„Skoro pa je vreme“, kaže mi mama, odjednom nervoznim glasom. „Idi gore.“

Ja odem u svoju sobu, malo gledam Svetsko prvenstvo, vežbam moju KODIJ ispred ogledala.

Ono što se dole dešava više ne gledam. Mama je na odmoru u pidžami, viče Tatino ime, pomalo iznervirano. Onda primi metak u vrat, ruke joj polete u vis, skotrlja se niz stepenice, moja jedna okruglasta Mama. Tata se popne iz podruma, geljavim komičnim kasom, zabrinut, primi metak u grudi, padne na kolena, primi metak u glavu i to je to.

Onda to rade opet, iznova i iznova, cele noći.

Jutro je, konačno. Siđem dole, pojedem đevrek.

Naša kuća ima taj toranj u koji ne možeš da uđeš iznutra. Moraš da izađeš napolje i da se popneš merdevinama. Gore nema ništa osim ptičijeg izmeta i plastičnog Dedu Mraza iz Niksonove ere, koji ima simbol mira urezan u vreću sa igračkama. Tamo oni odu preko dana. Popeo sam se jednom gore i nikada više: vilice oklembesene, prazni pogledi, njih dvoje sede uza zid sa staklenom vunom u kosi i drže se za ruke.

„Lepo se provedite“, viknem u pravcu tornja kad krećem na posao.

Što znam da je glupo, ali opet.

Kada stignem na posao, u Spoljnjem Hodniku stoji Eliot Gif iz Bezbednosti. Gif je VS-9 sa ružičastim naočarama i ogromnim podvaljkom koji čini dobru trećinu dužine njegovog lica.

„Primio sam poziv u vezi mirisa?“ kaže on.

Uđemo unutra. Definitivno postoji miris. Nešto kao memla/blato/raspadanje.

„Imamo problem sa ventilacijom“, Rimni kaže kruto.

„Istina“, kaže Gif. „Smrdi kao da se nešto uvuklo u zid i crklo. To se desilo mojoj tetki.“

„Tvoja tetka se uvukla u zid i crkla?“ kaže Rimni.

„Ne, nego pacov.“ „Na kraju je morala da angažuje nekog Portorikanca da dođe i probuši rupu u zidu. Možda bi trebalo to da uradite.“

„Da angažujemo Portorikanca da probuši tvojoj tetki rupu u zidu?“ kaže Rimni.

„Sviđa mi se što si duhovit“, kaže Gif. „Radost je to.“

Gif je član Rekonstruktora Hristovog Života. Tokom rekonstrukcija, jedu samo urme i piju samo sok od grožđa iz istorijski autentičnih čaturica. Kaže da je tog vikenda rekonstrukcija bila na brdu za koje je utvrđeno da je topografski najbližije Kalvariji od svih na celom Severoistoku. Pitam ga ko je on bio. Kaže mi da je bio tip koji je na Cveti pozajmio Hristu magarca. Rimni kaže da je baš tipično za Gifa da dozvoli da ga namagarči nezaposleni Jevrejin.

„Sigurno ne povređuješ mene kad pričaš takve stvari“, kaže Gif.

„Pretpostavljam da povređujem Hrista“, kaže Rimni.

„Ne baš.“ - kaže Gif.

Na Rimnijevom stolu je fotografija gospođe Rimni pre šloga: u atlet majici, bez brushaltera, sa kosom do struka, drži štap. Na toj fotografiji Rimni nosi maramu i pretvara se da nešto puši. Nakon šloga, on radi devet do deset sati, kupi namirnice, ode kući, skuva nešto, okupa Val, opere sudove, ode u krevet.

Moja je procena da nije ni čudo što je pakostan.

Gif krene da ode, ali se vrati.

„Ja i svi u mojoj crkvi se stalno molimo za tebe i tvoju ženu“, kaže Rimniju. „Uprkos tome šta ti možda misliš o meni.“

„I ja se molim za tebe“, kaže Rimni. „Molim se stalno da prestaneš da budeš toliki pravednik i nekim čudom postaneš manje pun govana.“

Gif ode, ovog puta se ne vraća.

Rimni je prestao da voli Gifa onog dana kada mu je predočio da bi Rimni mogao da izleči gospođu Rimni, samo kada bi povisio svoju molitvenost.

„U redu“, kaže Rimni. „Ko je njega zvao?“

Gospođa Greg brizne u plač i otrči u WC.

„Ne shvatam čemu silna drama.“

„Alo, baza se zatvara za šest meseci“, kaže Džonkins.

„Stariji pojedinci poput gospođe G su slabije prilagodljivi na iznenadne i brze promene“, kaže Verblin.

Kada je Zatvaranje najavljeno, zatekao sam gospođu G kako plače u Spoljnom Hodniku. Šta sa Malim Bilom? rekla je. Mali Bil je tek kupio kuću. Šta sa Amber, koja će da dobije blizance i njenim mužom, Gusom, svako veče pijanim u Budali? Šta sa Nensi i Vendrom? Šta sa Džonkinsom i Alom? Nema nigde u gradu da se nađe posao, rekla je. Gde bi svi ti dobri ljudi trebalo da odu?

Ja sam poslao prijave na više od trideset mesta, išao od radnje do radnje, pričao sa Tatinim starim prijateljima. Čak je i supermarket poluzatvoren. Ono što je nekad bila Vaša Pijaca zagrađeno je šper-pločom. Na šper-ploči je znak: „Žao Nam Je Ako Nemamo“

Celom KomZaj je ponuđen grupni transfer u NAIVAC u Omahi. Ali Mama i Tata ne smeju ni u dvorište, a kamoli u Omahu. Kada mene nema, postanu uznemireni. Otišao sam u Albani na seminar pre mesec dana i oni su celu kuću rasturili. Što nije moglo da bude lako. Za njih je baš velika stvar i da pomere zavesu. Ušao sam u kuću, a Mama je pokušavala da obori stočić tako što je na kolenima proletala kroz njega. Tata je bio u kauču, nastojao da oslabi federe neprestanim brzim vrtenjem. Nisu to hteli, ali ih je nešto teralo. Čak i dok su leteli/vrteli se, izvinjavali su se konstantno.

„Plus, ovde stvarno smrdi“ - kaže Mali Bil.

„Koga je sve počela da boli glava, neka digne ruku“, kaže Džonkins.

„Oh, u redu“, kaže Rimni i onda ode u svoju kancelariju i nazove Mirise. Pita ih zašto ne mogu odmah da dođu. Koliko mirisa mogu tačno da imaju? Jel cela baza odjednom počela da smrdi?

Kada ja uđem, on ne priča u telefon, nego njime samo kucka po nozi.

Namigne mi i onda glasno pita kako bi Mirisi voleli da pokušaju da koordiniraju Komunikacije sa Zajednicom dok ih glava razvaljuje u sobi koja miriše kao nečije dupe.

Smrdi celo popodne. U pet, Rimni kaže da bi trebalo da se nadamo najboljem i da sutra dođemo na posao u ronilačkoj opremi, svi osim Džonkinsa. Što se Džonkinsa tiče, verovatno ne prave ronilačku opremu za nekog toliko ogromnog.

„Ne mogu da verujem da si to sada rekao“, kaže Džonkins.

„Nauči da prihvatiš šalu“, kaže Rimni i uleti u svoju kancelariju.

Izlazim sa Džonkansom i gospođom Greg. Velika zastava nad Dirksen iskopinom tutnji na vetru, a svetlo-žuto lišće pada oko nje kao da je pod teretom.

„Mrzim ga“, kaže Džonkins.

„Tako mi je žao njegove žene“, kaže gospođa Greg.

„Prvo moraš da živiš sa njim, onda doživiš šlog?“ kaže Džonkins.

„A onda još uvek moraš da živiš sa njim?“ kaže gospođa Greg.

Dirksen Centar za Teror je jedina nada za grad. Ako te prebace u Dirksen, ostaju ti sve beneficije i radni staž i plata ti poraste, jer si Unutrašnja Bezbednost, a ne Vazduhoplovstvo. Svi smo podneli Zahteve za Transfer i Izveštaje o Samo-Proceni i sada samo čekamo da čujemo.

Osim Rimnija. Rimni je odmah čuo. Rimni zna nekog ko zna nekog. Odmah je sertifikovan kao Visoko Stručan i na putu je za Dirksen, što je, možda, još jedan od razloga zašto ga svi mrze.

Što se mene tiče, meni je drago zbog njega. Ako bi otišao u Omahu, možeš da zamisliš kako bi bilo. On i Val ovde imaju rutinu, kontakte, specijalni kombi, poseban mehanički krevet. Zamisli kako bi bilo da moraš da se pokupiš i počneš ispočetka negde drugde.

„Kući, kući, kući“, kaže gospođa Greg

„*kodij, kodij, kodij*“, kažem ja.

„Oh, jadan“, kaže gospođa Greg.

„Ako bih ja morao da izađem pred sve te ljude“, kaže Džonkins, „pucao bih sebi u glavu.“

Zatim usledi duga tišina.

„Sranje, čoveče, izvini“, kaže on meni.

Faragat je pun. Ja *priznam, složim se, objasnim i dam obećanje*. Kada krenem da odgovoram na pitanja, neko kaže ako se baza zatvara, zašto onda mi trošimo silne pare na Dabrovsko Stanište. Ja kažem, zato što je Vazduhoplovstvo posvećeno osiguravanju da, posle Zatvaranja, sva područja Vazduhoplovstva ostanu ekološki održiva, dajući prioritet kako zdravlju vrsta, tako i raznovrsnosti oblika života.

Posle je Rimni kod stola sa osveženjima. Kaže da li postoji nešto što ja ne mogu da KODIJram? Ja kažem da verovatno ne postoji. KODIJrao sam slučajevne seksualnog uznemiravanja, pokvaren spaljivač opasnog otpada, pola tuceta izlivanja mlaznog goriva. KODIJrao sam kada je General Lemaster priznao da je gej, povukao priznanje, onda povukao svoje povlačenje, sve u istom danu, pre nego što je nestao na nedelju dana sa jednom od kćerkinih drugarica iz srednje škole.

„Možda si primetio ranije da nisam zapravo zvao Mirise“, kaže Rimni.

„Jesam to primetio“, kažem ja.

„Ono što mi se dopada kod tebe, jeste što si ti čovek koji razume da se život ponekad zakomplikuje“, kaže on. „Imaš li koji minut? Moram nešto da ti pokažem.“

Pratim ga nazad do KomZaj-a. Koji i dalje smrdi. Pratim ga do ostave u kojoj je kopir-aparat, koja smrdi još gore.

U ostavi je nešto veliko, u pucpuc foliji.

„Da zapamtim za ubuduće“, kaže. „Pucpuc folija? Ne sprečava širenje mirisa.“

On raseče pucpuc foliju. Unutra je ta ogromna grudva zemlje. Iz grudve zemlje viri cipela. U cipeli je stopalo, istrulelo stopalo, u istruleloj čarapi.

„Ne razumem“, kažem.

„Nađeno tamo dole u Dirksen iskopini“, kaže on. „Mislio sam da mogu da ih sakrijem ovde na par dana, ali fu-uj. Jel veruješ ti?“

Raseče i drugi paket u pucpuc foliji. U njemu je još jedan tip, neugrudvan, zgrčen, u iscepanim pantalonama i izgleda kao da je umočen u senf. Taj je mali, kao džokej.

„Izgedaju mi starinski“, kaže Rimni.

Stvarno izgledaju starinski. Cipele su im ogromne grube cipele sa ogromnim grubim ekserima.

„Tako da, vidiš naš problem“, kaže on. „Što se tiče Dirksena.“

Ne vidim. Ali onda vidim.

Postrojenje za Reketbol je otkazano jer je neko našao parče Oneida al-kice za nos na planiranoj lokaciji. Takođe i predloženo Poboljšanje Voznog Parka, na račun parčeta Kolonijanog posuđa.

Ako parče grnčarije ili deo nosne alke mogu da otkazu projekat, možeš samo da zamisliš šta će mu par Potencijalno Istorijskih leševa/mumija uraditi.

„Ko još zna?“ kažem ja.

„Preduzimač“, kaže Rimni. „Rik Granis. Znaš Rika?“

Rika poznajem od obdaništa. Sećam se koliko bi se razbesneo ako bi neko nazvao njegovu cebe bilo kako osim njegovim cebišom. Sad ima Kadilak Eskalejd i vikendicu na jezeru Otisik.

„Ali Rik je kul sa celom situacijom“, kaže on. „Uradiće šta god da treba.“

Pokaže mi Rikov Dnevni Izveštaj o Proceni Istorijskih Resursa. Pod „Neistorijski Ostaci“, Rik je napisao: „Dve odbačene flaše za vodu, jedna odbačena spojnica“. Pod „Dokazi o Postojećem Istorijskom/Kulturnom Nasleđu“, napisao je: „Ne da je meni poznato.“

Rimni kaže da bi čovek kao ja, majstor odnosa sa javnošću, mogao sjajno da se uklopi u Dirksenu. Kao što možda znam, on zna nekog ko zna nekog. Da li smatram ideju rada u Teroru iole privlačnom?

Ja kažem da, naravno, sigurno.

On kaže, stvar je u tome, to su samo tela. Zemlja je puna tela. Pod svakom zgradom na svetu, ako kopaš dovoljno duboko, verovatno ima tela. Kako izgleda, neko je samo bacio ove jadne tipove u masovnu grobnicu. Nisu pripremljeni, nema kovčega, nema prahastih ostataka cveća, nema molitvenih kartica.

Kažem da nisam baš siguran na šta misli.

On kaže da misli da ih pristojno sahranimo, negde gde ih neće naći, gde neće sjebati Dirksen.

„I da ti kažem istinu, stvarno bi mi trebala pomoć.“

Razmišljam o Kaseti 4, „Živeti Sada“. Šta je Sadašnja Situacija? Kako mogu izvući biser iz školjke u plamenu? Kako „dečak koji se davi“ može biti spašen? Sprovedem Analizu Stvarne Štete. Kome bi ponovno pokopavanje štetilo? Mumijama? Oni su prevazišli štetu. Kome bi pomogla? Rimniju, Val Rimni, svim budućim zaposlenim u Dirksenu.

Meni.

Mami, Tati.

Tata je trideset godina radio u Galup Lancu, sa svojim tatom. Onda su ukinuli Automobile. Samo su Bicikli ostali. Nedelju dana nakon što su ga otpustili, Deda je umro. Na dan bdenja, otpustili su i Tatu. Nakon mesec dana, saznali smo da je Džin bolesna. Džin je bila moja sestra, koja je umrla kada je imala osam. Poslednja želja bila joj je Diznilend. Ali, bili smo slabi sa para-ma. Na kraju, tata je pozajmljivao pare od Lea, brata koga je mrzeo. Džin je bila previše bolesna da bi putovala. Tako da je Tata sredio sa drugom iz vojske koji je živeo u Barstou da on snimi ceo Dizni Super 8 kamerom. Tip

je prošao kroz ceo park. Džin je gledala i gledala. Tata je bio jedan od onih auto-optimista. Kad biste njega čuli, mislili biste da smo zapravo izvojevali neverovatnu pobjedu u poslednji čas. Zar nismo? Zar to stvarno nije bilo nešto posebno, to što smo mogli da pružimo Džin takvu predivnu priliku?

Ali Džin je postala destilat čiste iskrenosti.

„Mada, volela bih da smo stvarno išli“, rekla je.

„Pa, praktično i jesmo“, rekao je Tata, izgledajući uspaničeno.

„Ne, volela bih da smo smo stvarno išli“, rekla je ona.

Nakon što je Džin umrla, ostavili smo njenu sobu nedirnutu, svake godine radili nešto za njen rođendan, počeli da stalno iščekujemo najgore. Kad bih došao kući sa srednjoškolske žurke, Mama bi sedela sa brojanicom, mumlajući, moleći se da se vratim bezbedno. Čak bi ih i ispuštena kesa iz supermarketa, razbijena tegla Prega, bacila u depresiju, samo: Propast, propast, naravno, zar ovako nama ne ide uvek?

Osam godina kasnije došla je noć Letonaca.

Tako da mi se čini da nije previše tražiti malo pristojne sreće za Mamu i Tatu.

„Što se tiče toga sa tim poslom...“, kažem ja

„Absolutno ću da ti sredim“, kaže on.

Prenesemo ih jednog po jednog do Rimnijevog specijalnog kombija, koji ima instaliran lift za Val. Nije da nam lift treba. Ovi momci su super lagani. Onda se odvezemo do šume iza Misija. Iskopamo rupu, što nije lako, zbog korenja. Ja siđem u rupu, on mi ih jako pažljivo dodaje. Toliko su suvi i kruti da je teško poverovati da i dalje mogu da smrde.

Ponovo zakopamo rupu, prekrijemo lišćem, dovučemo malo drvo i bacimo ga preko.

Pitam da li bi možda trebalo da se pomolimo.

„Slobodno“, kaže on. „Ja mislim da njih već toliko dugo nema da su ili sa Njim ili nisu. Ako On uopšte i postoji. Možda je stvaran, možda ne. Meni? Šta je stvarno? Val. Kada se večeras vratim kući, ona će biti tamo i čekati. Nije još jela, treba da se okupa. Sama je bila ceo dan. To, za mene? Stvarno.“

Ja izgovorim molitvu i dignem glavu kad završim.

„Ja ti se zahvaljujem, Val ti se zahvaljuje“, kaže on.

U kombiju, odradim Priznavanje Loših Osećanja re: ponovno pokopavanje. Vizualizujem svoju Beskorisnu Krivicu u obliku čopora crnih pasa. Otvorim kapiju, bacim Meso Priznavanja. Jureći za Mesom, crni psi nestaju

preko litice, pretvarajući se u vrane (to jest, Energiju Neutralnosti/Ne-krivice), koje onda odlete, osećajući Olakšanje.

Kad se vratimo u KomZaj, operemo ašove, isprskamo Pinesolom ostavu sa kopir-aparatom, pootvaramo prozore, proverimo mejl dok se sve ne provetri.

Sledećeg jutra, smrad je nestao. Kancelarija samo strahovito miriše na Pinesol. Gif se pojavi oko jedanaest, sa velikim zavojem na masivnom podvaljku.

„Hej, danas ovde super miriše“, kaže on. „Hvala Bogu na tome, zar ne? I na svim stvarima.“

„Šta ti se desilo sa bradom?“ kaže Rimni. „Raspalio si je o klupu u crkvi dok si govorio na nepoznatim jezicima?“

„Mi ne dobijamo karizmu jezika“, kaže Gif. „Samo sam se brijao.“

„Zanimljivo“, kaže Rimni. „Doviđenja.“

„Nije doviđenja“, kaže Gif. „Moram da sprovedem Situaciono Sabiranje. Šta je, po tvom viđenju, razlog za obustavljeno prisustvo onog balegastog mirisa koji je ovde prethodno postojao?“

„Čudo“, kaže Rimni. „Hrist se spustio sa Nebesa prskajući Pinesolom.“

„Nisu mi baš prijatne takve priče“, kaže Gif.

„Što se ne pomoliš da prestanem?“ kaže Rimni. „Vidi da li će da uspe.“

„Da ti ispričam jednu, kao, parabolu“, kaže Gif. „Ta jedna devojka iz naše crkve? Imala je taj, kao, perma-osmeh? Zbog nečeg? I njen muž, koji je bio ne-crkven, je uvek morao da objašnjava ljudima da ona nije stvarno bila super-srećna, već da je to samo ta njena bolest. Bilo je to, kao, što je ona izgledala srećnije, to je on bio besniji. Onda je došao kod nas u crkvu i pogodi šta se desilo?“

„Ona je čudom Božijim izlečena i on je isto čudom Božijim odjednom prestao da bude besan?“ kaže Rimni. „Bog je pružio ruku sa Nebesa i oboje ih iscelio, dok po celom svetu ljudi koji nisu došli kod vas u crkvu i dalje pate i plaču?“

„Pa, ne“, kaže Gif.

„I to tehnički nije parabola“, kaže Verblin.

„Vidiš, ti si ono što se desi kad čovek ostane samo na svojoj ravni“, kaže Gif. „Čovek biva ogorčen. Pazi, ne tvrdim ja da nisam i ja ljudsko biće i da nemam muke. Bokca mu, ja sam čovek isto koliko i ti. Jedino se ja mučim, kada se mučim, uz pomoć Njega koji ne zna za muke. Zato se ja ponekad možda činim tako sabran, ili moš reći, sređen. Svi u našoj crkvi imaju tu istu mirnoću. Nisam samo ja. To je samo On, tako mi kažemo.“

„Koliko bi ostao smiren ako bi ti ja polomio vrat?“ kaže Rimni.

„Rone, stvarno“, kaže Džonkins.

„Tišina, Time“, Rimni kaže Džonkinsu. „Ako sad pažljivo oslušnemo, možemo čuti zov severnoameričkog ekstremističkog blentavca.“

„Možda si ti ekstremista jer što ti misliš da si nekako sam sebe stvorio“, kaže Gif.

„Dosta više, na radnom smo mestu“, kaže Rimni.

Onda Milton Gelton uđe. Gelton je VS-5 u Manuelnom Poboljšavanju Estetike Prostora. Baza bazom skupljajući đubre šiljatim štapom. Kada nađe mrtvu životinju, nazove Životinje. Kada nađe akomulator, nazove Ekološko.

„Oćete da vidite nešto ludo?“ kaže on, pružajući svoju kantu. „Našao sam iza Misija?“

U kanti je žuto-crna ljudska šaka.

„Jel to stvarno ozbiljno nećija ruka?“ kaže Amber.

„Prvo sam mislio da je rukavica“, kaže Gelton. „Ali ne. Vidiš? Nema rupu za šaku. Samo tvrdo.“

Bocne šaku olovkom da demonstrira odsustvo rupe.

„Znaš šta još primećujem da je čudno?“ - kaže Gif. „Što se tiče onog nestalog mirisa? Odjednom ga opet osećam.“

Njuška vazduh skroz do kante.

„Uf, slično“, kaže on.

„Meni se ne čini da je ovo pitanje Bezbednosti“, kaže Rimni.

„Ne slažem se“, kaže Gif. „Ova šaka se čini kao da može biti ključ našeg Mogućeg Izvora vašeg Negativnog Mirisa. Milton, da li možeš da mi покаžeš tačnu lokaciju na kojoj si ovo našao?“

Odoše oni. Rimni me pozove u kancelariju. Kako je jebeno uspelo to da nam ispadne? Bože, šta nam je još ispalo? Ovo nije smešno, kaže, da li shvatam da za ovo možemo da završimo u zatvoru? Namerno smo poremetili Verovatno Istorijsko Područje. U najmanju ruku, ima da nas mediji rasčereče. Što se tiče Dirksena, ako se za ovo sazna, onda doviđenja Dirksen.

Ručak jedem u Prostoru za Jedenje. Mali Bil priča o putu za Omahu. Odseo je u MiniTel-u. Sobe su veličine plakara. Ubace te bočno. Dozvoljena su ti dva izvlačenja tokom noći. Posle toga je izvlačenje tri dolara.

Rimni izađe, kaže da mora da skokne do kuće. Val ima grčeve u nogama. Kada ima grčeve u nogama, jedino što pomaže su vrući ubrusi. Ima posebnu šerpu za testeninu i dva para ubrusa, jedan plavih, jedan belih. Jedan par ide na njene noge, dok se drugi zagreva.

Nakon što Rimni ode, disciplina erodira. Kroz prozor primetim Verblina kako hoda mic-po-mic do kola. Metar na rasklapanje mi ispadne iz pantalona. Kada se sagne da podigne metar, ketridž za štampač mu ispadne iz kanta. Kada se savije po ketridž, spadne mu šešir i sa njime i kutija spajalica.

U tri, gospođica Darel iz Ekološkog me nazove. Da li imamo još onih bo-

janki o dioksinu? Da li znam na šta misli? Nije nov izliv, već ponovo povišena zabrinutost u vezi sa starim izlivom. Znam na šta misli. Na „Doni Dioksin: Izuzetno Pogrešno Shvaćen Ali Zapravo Veoma Koristan Pod Pravim Uslovima Upotrebe.“

U Skladištenju sam i tražim bojanke kada mi zazvoni mobilni.

„Drago mi je što sam te dobio“, Rimni kaže kruto. „Da li možeš da dođeš do Misija? Svratio sam kada sam se vraćao i, mašala, ne da je Eliot našao nešto neverovatno.“

„Jel on stoji tu odmah pored?“ kažem ja.

„OK, vidimo se uskoro“, kaže on i prekine vezu.

Parkiram se pored mlaznjaka-na-pijedastalu iz ere Sputnjika. Neko je okrenuo glavu lažnog pilota natraške i gurnuo mu grančicu u nos. Preko trupa aviona, neki klinac je napisao: „Ovo čudo izgleda kao moj penis, ako moj penis ima krila.“

Počinje da veje. Gif je razrovao grob ašovom. Zasad, samo vire vrh džokejeve glave i deo noge ugrudvanog tipa.

„Vau“, kažem ja.

„Vaistinu vau“, kaže Rimni.

„Hvala nek je Izviđačima“, Gif kaže. „Vidiš? Gomila otisaka stopala. Plus tragovi guma. Meni? Ovo je kao neka misterija, ili jedna od onih situacija kada ima više nego na prvi pogled. Jer, odakle su se ovi momci stvorili? Ko ih je ovde stavio? Zašto je vaša kancelarija mirisala onako loše, slično grozno kao što je ona ruka mirisla? Po mojoj logici? Ja se pitam, Gde je u okolini nešto što je duboko, nešto što je u skorije vreme iskopano ili raskopano? Šta sam shvatio? Dirksen. To je duboko, to je i novo. Šta vi mislite. Sutra ću da se čujem sa Istorijskim, da vidim šta je nekad bilo tamo gde je Dirksen sada.“

Ja sam pomogao Rimniju da doveze Val kući iz bolnice posle šloga, posmatrao sam kako su njih dvoje briznuli u plač kada su videli mehanički krevet.

On sad izgleda gore nego tad.

„Jebeš ga. Sad ću da mu kažem, da mu verujem. Šta ti misliš?“ kaže on.

Ja mislim ne, ne, ne. Gif nije baš Kralj Smisla za Humor. Prošle godine sam ja bio jedina ne-crkvena osoba na njegovoj Božićnoj zabavi. Bila je silna frka oko toga što je neko od rođaka Gifove žene poslao njihovoj bebi plišanog Đavobatu iz Pakla, iz crtača „Paklograd“. Đavobata je na početku svake epizode dobroćudni anđelčić koji šuška kad priča. Onda ga nešto iznervira i on se pretvori u demona i počne da govori sa istočnoevropskim akcentom dok jurca okolo i bode ljude u dupe usijanim žaračem.

„Što se mene i moje kuće tiče, njemu ovde nema mesta“, rekao je Gif. „Mada, Sindi očigledno misli drugačije.“

Sindi bih opisao kao lepu, ali brejavu.

„Endi ne vidi da je to Đavo“, rekla je. „Samo mu se sviđa.“

„E, pa, ja vidim da je to Đavo“, rekao je Gif. „I meni se to ne dopada. I ovde, u ovoj kući, ima ta jedna knjiga koja nam kaže koju ulogu otac/muž ima. Jesam u pravu?“

„Pretpostavljam“, rekla je ona.

„To što ti pretpostavljaš je, kao što Pastor Majk kaže, simptomatično za tvoje posedovanje ne baš savršenog razumevanja šta je Bog naumio za nas i našu porodicu“, rekao je on. „Jel tako? Jel tako, Pastore Majk?“

„Pa, ono što je sigurno tačno, porodica može da ima samo jednu glavu“, rekao je tip u džemperu sa Snupijem, valjda Pastor Majk.

„OK, volino“, rekla je Sindi Gifu i otruptala uz stepenice, dok su ukrasi na jelci zveckali.

Mogu da vidim kako se Gifu okreću točkići u glavi. Ili barem pokušavaju. Nije on najbistriji. Jednom sam ga gledao kako u Spoljnom Hodniku deset minuta pokušava da iskopira nešto kopir aparatom u koji je bio isključen iz struje i čekao Otpad.

„Čekaj, jel mi ti kažeš da ste vi ovo uradili?“

Rimni kaže da Gif ima ženu, Gif ima bebu, da li bi ga transfer u Dirksen interesovao? Možda je Gif svestan činjenice da on, Rimni, zna nekog ko zna nekog?

„Oh, bogo moj, jeste vi ovo uradili“, kaže Gif.

Pusti ašov da mu padne iz ruke i krene prema šumi, kao da je toliko šokiran da mora da potraži olakšanje u lepotama prirode. U šumi ima tri razbijene WC šolje. Svaki deseti žbun ima crvenu etiketu, nemam pojma zašto.

„Sve što mogu da kažem je vau“, kaže Gif.

„Mrtvi su, čoveče“, kaže Rimni. „Šta je tebe briga?“

„Da, ali ko je stvorio ove momke?“ kaže Gif. „Ti? Ja? Vidi, ja ću da pričam iskreno. Mislim da vidim šta se ovde dešava. Vi ste obojica u skorije vreme doživeli teške udarce. Jedan je imao da mu žena doživi šlog, a drugi je strašno tragično izgubio roditelje. Pa ste se zbunili, doneli pogrešnu odluku. Ali On će nas iskupiti, ako samo otvorimo svoja srca. Znae kako ja to znam? Meni se desilo. I ja sam doživeo težak udarac ove godine. Jer, pogodite šta? Što se moje žene tiče? Sad ću da vam kažem. Naša beba nije moja beba. Sindi se desilo da malo posrne, sa našim prijateljem Kajlom. Saznao sam baš pred Božić, pa sam zato bio onakav prdež na našoj zabavi. To me je totalno utuklo – bili smo kao benzin i šibica. Bio sam toliko besan da se neka tama spustila na mene. Ona je jedna imala modrice po celim rukama, jer sam počeo da je štupam. Dok je spavala, ili bih ponekad bio toliko besan, pa bih joj samo brzo prišao i uštinuo. Onda, desetog januara, bilo mi je dosta i počeo sam da se molim, rekao sam: „Gospode, ja sam isuviše mali